

Global Research: PREČO AMERIKA POTREBUJE VOJNU: Projekt nového amerického storočia (PNAC)

- CZ24 News | 6. března 2023

USA: Tento prenikavý článok napísal 30. apríla 2003 bezprostredne po vojne v Iraku renomovaný historik a politológ Dr. [Jacques Pauwels](#), výskumný pracovník Centra pre výskum globalizácie (CRG). Článok sa z veľkej časti týka prezidentského obdobia Georgea W. Busha, ale kľúčové upoznenie, že USA sa chyastajú na vojnu s Ruskom a Čínou sa ukazujú ako hrozivo správna analýza. Aj z týchto dôvodov a aktuálnej zástupnej vojny Bieleho domu na Ukrajine s Ruskom a prijatia novej bezpečnostnej stratégie Spojených štátov, kde sa Čína určila za ďalšieho pána na vojnové strihanie, uvádzame článok v plnom znení.

Včasná otázka:

 Prečo Bidenova administratíva potrebuje vojnu vrátane programu jadrových zbraní v hodnote 1,3 bilióna dolárov?

Vojna proti Rusku a Číne je momentálne na rysovacej doske Pentagonu.

USA viedli množstvo vojen od konca toho, čo sa eufemisticky nazýva povojnová éra:

Kórea, Vietnam, Kambodža, Irak, Líbya, Sýria, Jemen...

To je to, čo [Project for the New American Century \(PNAC\)](#) nazýva Americkou dlhou vojnou

REBUILDING AMERICA'S DEFENSES

Strategy, Forces and Resources For a New Century

DONALD KAGAN   GARY SCHMITT
Project Co-Chairmen

THOMAS DONNELLY
Principal Author

REBUILDING AMERICA'S DEFENSES

Strategy, Forces and Resources for a New Century

V dokumente PNAC je opísané nasledovné, čo odráža to, čo sa dnes odohráva pred našimi očami na Ukrajine. Vo veľkej miere pozostáva zo štyroch hlavných misií:

[VYTVORIŤ ŠTYRI ZÁKLADNÉ MISIE pre vojenské sily USA:](#)

- **brániť americkú vlasť;**
- **bojovať a rozhodne vyhrať viaceré súčasné veľké divadelné vojny;**
- **vykonávať „policajné“ povinnosti spojené s formovaním bezpečnostného prostredia v kritických regiónoch;**
- **transformovať americké sily na využitie „revolúcie vo vojenských záležitostiach“;**

Kapitola II dokumentu PNAC načrtáva tieto štyri

hlavné úlohy takto:

OBRANA VLASTI . Amerika musí brániť svoju vlasť. Počas studenej vojny bolo jadrové odstrašovanie kľúčovým prvkom obrany vlasti; zostáva zásadným. Nové storočie však so sebou prinieslo nové výzvy.

Počas rekonfigurácie svojich jadrových síl musia Spojené štáty tiež čeliť účinkom šírenia balistických rakiet a zbraní hromadného ničenia, ktoré môžu čoskoro umožniť menším štátom odradiť vojenskú akciu USA ohrozovaním spojencov USA a samotnej americkej vlasti. **Zo všetkých nových a súčasných misií pre ozbrojené sily USA musí mať táto prioritu.**

VELKÉ VOJNY . Po druhé, Spojené štáty si musia udržať dostatok síl schopných **rýchlo nasadiť a vyhrať viaceré simultánne rozsiahle vojny** a tiež byť schopné reagovať na nepredvídané udalosti v regiónoch, kde nemajú predsunuté sily. Toto sa podobá štandardu „dvojvojnového“ stavu, ktorý bol základom plánovania ozbrojených síl USA v poslednom desaťročí. Tento štandard je však potrebné aktualizovať, aby zohľadnil nové skutočnosti a potenciálne nové konflikty.

ZÁKLADNÉ POVINNOSTI . Po tretie, Pentagon si musí udržať sily, aby zachoval súčasný mier spôsobom, ktorý nezaostáva za vedením veľkých divadelných kampaní. Desaťročné skúsenosti a politika dvoch vlád ukázali, že takéto sily **musia byť rozšírené, aby vyhovovali potrebám novej, dlhodobej misie NATO na Balkáne, pokračujúcej bezletovej zóny a iných misií v juhozápadnej Ázii a ďalších misií. prítomnosť misií v životne dôležitých oblastiach východnej Ázie.** Tieto povinnosti sú v súčasnosti najčastejšími misiami, ktoré si vyžadujú sily nakonfigurované na boj, ale schopné dlhodobých, nezávislých policajných operácií.

TRANSFORMUJTE NÁS OZBROJENÉ SÍLY . Napokon, Pentagon musí teraz začať **využívať takzvanú „revolúciu vo vojenských záležitostiach“, ktorú vyvolalo zavedenie pokročilých technológií do vojenských systémov;** treba to považovať za samostatnú a kritickú misiu hodnú podielu na štruktúre ozbrojených síl a rozpočtoch na obranu.

(zvýraznenie pridané)

„Na vykonanie týchto kľúčových misií musíme poskytnúť dostatočné sily a rozpočtové prostriedky. Spojené štáty americké musia najmä:

„UDRŽAŤ JADROVOU STRATEGICKÚ SUPERIORITA ...

„VYUŽITE „REVOLÚCIU VO VOJENSKÝCH VECIACH“...

„ZVÝŠTE VÝDAVKY NA OBRANU ...

Vojenská agenda Bidenovej administratívy je v súlade s usmerneniami PNAC: operácia, ktorá spočíva v úmyselnom **ničení suverénnych krajín, čo má za následok milióny mŕtvych**.

A prečo Američania podporujú túto vojenskú agendu?

Michel Chossudovsky, Global Research, 5. júna 2022, 5. marca 2023

* * *

Prečo Amerika potrebuje vojnu

od Jacquesa Pauwelsa

30. apríla 2003

Vojny sú hrozným plytvaním životmi a zdrojmi, a preto je väčšina ľudí v zásade proti vojnám. Zdá sa, že americký prezident na druhej strane miluje vojnu. Prečo? Mnohí komentátori hľadali odpoveď v psychologických faktoroch. Niektorí sa domnievali, že George W. Bush považoval za svoju povinnosť dokončiť začatú prácu, ktorú však z nejakého nejasného dôvodu nedokončil jeho otec v čase vojny v Perzskom zálive; iní veria, že Bush Junior očakával krátku a víťaznú vojnu, ktorá mu zaručí druhé funkčné obdobie v Bielom dome.

Myslím si, že vysvetlenie postoja amerického prezidenta musíme hľadať inde.

Skutočnosť, že Bush má záujem o vojnu, má len málo alebo vôbec nič spoločné s jeho psychikou, ale vo veľkej miere s americkým ekonomickým systémom. Tento systém – americká značka kapitalizmu – funguje predovšetkým tak, že robí extrémne bohatých Američanov ako Bushova „peňažná dynastia“ ešte bohatšími. Bez teplých alebo studených vojen však tento systém už nemôže priniesť očakávaný výsledok v podobe stále vyšších ziskov, ktoré bohatí a mocní Ameriky považujú za svoje prvorodené právo.

Veľká sila amerického kapitalizmu je aj jeho veľkou slabinou, a to extrémne vysoká produktivita. V historickom vývoji medzinárodného ekonomického systému, ktorý nazývame kapitalizmus, množstvo faktorov spôsobilo obrovský nárast produktivity, napríklad mechanizácia výrobného procesu, ktorá sa v Anglicku rozbíhala už v 18. storočí.

Začiatkom 20. storočia teda americkí priemyselníci zásadným spôsobom prispeli v podobe automatizácie práce pomocou nových techník, ako je montážna linka. Ten bol inováciou, ktorú zaviedol Henry Ford, a preto sa tieto techniky súhrnne nazývajú „fordizmus“. Produktivita veľkých amerických podnikov neuveriteľne vzrástla.

Napríklad už v 20. rokoch 20. storočia zišlo z montážnych liniek automobilových tovární v Michigane každý deň nespočetné množstvo vozidiel. Ale kto mal kupovať všetky tie autá? Väčšina Američanov v tom čase nemala dostatočne robustné vreckové knižky na takýto nákup. Iné priemyselné produkty podobne zaplavili trh a výsledkom bol vznik chronickej disharmónie medzi neustále sa zvyšujúcou ekonomickou ponukou a zaostávajúcim dopytom.

Vznikla tak hospodárska kríza všeobecne známa ako Veľká hospodárska kríza. Išlo v podstate o krízu z nadprodukcie. Sklady praskali nepredanými komoditami, továrne prepúšťali, nezamestnanosť explodovala, a tak sa kúpna sila amerického ľudu ešte viac zmenšila, čím sa kríza ešte zhoršila.

Nemožno poprieť, že v Amerike sa Veľká hospodárska kríza skončila až počas druhej svetovej vojny a práve kvôli nej. (Dokonca aj najväčší obdivovatelia prezidenta Roosevelta pripúšťajú, že jeho politika

New Deal, ktorá sa veľmi propagovala, priniesla len malú alebo žiadnu úľavu.)

Ekonomický dopyt neuveriteľne vzrástol, keď vojna, ktorá sa začala v Európe a v ktorej samotné USA pred rokom 1942 neboli aktívnym účastníkom. , umožnila americkému priemyslu vyrábať neobmedzené množstvo vojnového vybavenia. V rokoch 1940 až 1945 by americký štát vynaložil na takéto vybavenie nie menej ako 185 miliárd dolárov a podiel vojenských výdavkov na HNP tak medzi rokmi 1939 a 1945 vzrástol z bezvýznamných 1,5 percenta na približne 40 percent. Okrem toho americký priemysel tiež dodal obrovské množstvo zariadení Britom a dokonca aj Sovietskym prostredníctvom Lend-Lease.

Čo sa týka obyčajných Američanov, washingtonské vojenské výdavkové orgie priniesli nielen prakticky plnú zamestnanosť, ale aj oveľa vyššie mzdy ako kedykoľvek predtým; bolo to počas druhej svetovej vojny, keď sa rozsiahla bieda spojená s Veľkou hospodárskou krízou skončila a väčšina amerického ľudu dosiahla bezprecedentný stupeň prosperity.

Z vojnového ekonomického rozmachu však zďaleka najviac profitovali tamojší podnikatelia a korporácie, ktoré dosahovali mimoriadne zisky. Historik Stuart D. Brandes píše, že medzi rokmi 1942 a 1945 boli čisté zisky 2000 najväčších amerických firiem o viac ako 40 percent vyššie ako v období rokov 1936-1939. Takýto „ziskový boom“ bol možný, vysvetľuje, pretože štát objednal vojenskú techniku v hodnote miliárd dolárov, nedokázali zaviesť cenové kontroly a zdaňovali zisky málo, ak vôbec.

Táto veľkoleposť prospela americkému obchodnému svetu vo všeobecnosti, ale najmä relatívne obmedzenej elite veľkých korporácií známych ako „veľký biznis“ alebo „korporátna Amerika“. Počas vojny celkovo menej ako 60 firiem získalo 75 percent všetkých lukratívnych vojenských a iných štátnych zákaziek. Veľké korporácie – Ford, IBM atď. – sa ukázali ako „vojnové prasatá“, píše Brandes, ktoré hltali veľké dno vojenských výdavkov štátu. Napríklad IBM vďaka objednávkam súvisiacim s vojnou zvýšilo svoje ročné tržby v rokoch 1940 až 1945 zo 46 na 140 miliónov dolárov a podľa toho prudko vzrástli aj jej zisky. ale najmä relatívne obmedzená elita veľkých korporácií známa ako „veľký biznis“ alebo „korporátna Amerika“.

Počas vojny celkovo menej ako 60 firiem získalo 75 percent všetkých lukratívnych vojenských a iných štátnych zákaziek. Veľké korporácie – Ford, IBM atď. – sa ukázali ako „vojnové prasatá“, píše Brandes, ktoré hltali veľké dno vojenských výdavkov štátu. Napríklad IBM vďaka objednávkam súvisiacim s vojnou zvýšilo svoje ročné tržby v rokoch 1940 až 1945 zo 46 na 140 miliónov dolárov a podľa toho prudko vzrástli aj jej zisky. ale najmä relatívne obmedzená elita veľkých korporácií známa ako „veľký biznis“ alebo „korporátna Amerika“.

Počas vojny celkovo menej ako 60 firiem získalo 75 percent všetkých lukratívnych vojenských a iných štátnych zákaziek. Veľké korporácie – Ford, IBM atď. – sa ukázali ako „vojnové prasatá“, píše Brandes, ktoré hltali veľké dno vojenských výdavkov štátu.

Napríklad IBM vďaka objednávkam súvisiacim s vojnou zvýšilo svoje ročné tržby v rokoch 1940 až 1945 zo 46 na 140 miliónov dolárov a podľa toho prudko vzrástli aj jej zisky. – sa ukázali ako „vojnové ošípané,“ píše Brandes, ktorí hltali veľké dno vojenských výdavkov štátu.

Napríklad IBM vďaka objednávkam súvisiacim s vojnou zvýšilo svoje ročné tržby v rokoch 1940 až 1945 zo 46 na 140 miliónov dolárov a podľa toho prudko vzrástli aj jej zisky. – sa ukázali ako „vojnové ošípané,“ píše Brandes, ktorí hltali veľké dno vojenských výdavkov štátu. Napríklad IBM vďaka objednávkam súvisiacim s vojnou zvýšilo svoje ročné tržby v rokoch 1940 až 1945 zo 46 na 140 miliónov dolárov a podľa toho prudko vzrástli aj jej zisky.

Veľké americké korporácie naplno využili svoje fordistické znalosti, aby zvýšili výrobu, ale ani to nestačilo na uspokojenie vojnových potrieb amerického štátu. Bolo potrebných oveľa viac zariadení a na ich výrobu potrebovala Amerika nové továrne a ešte efektívnejšie technológie. Tieto nové aktíva boli riadne vyrazené zo zeme a v dôsledku toho sa celková hodnota všetkých výrobných zariadení v krajine medzi rokmi 1939 a 1945 zvýšila zo 40 na 66 miliárd dolárov.

Všetky tieto nové investície však neprevzal súkromný sektor; pre svoje nepríjemné skúsenosti s nadprodukciou v tridsiatych rokoch považovali americkí podnikatelia túto úlohu za príliš riskantnú. Štát teda urobil svoju prácu investovaním 17 miliárd dolárov do viac ako 2 000 projektov súvisiacich s obranou. Výmenou za nominálny poplatok, súkromne vlastnené korporácie si mohli prenajať tieto úplne nové továrne, aby vyrábali...a zarábali peniaze predajom produkcie späť štátu. Navyše, keď sa vojna skončila a Washington sa rozhodol zbaviť sa týchto investícií, veľké národné korporácie ich kúpili za polovicu a v mnohých prípadoch len za tretinu skutočnej hodnoty.

Ako Amerika financovala vojnu, ako Washington zaplatil vznešené účty, ktoré predložili GM, ITT a ďalší korporátni dodávatelia vojnového vybavenia? Odpoveď znie: čiastočne prostredníctvom daní – asi 45 percent –, ale oveľa viac prostredníctvom pôžičiek – asi 55 percent. V dôsledku toho sa verejný dlh dramaticky zvýšil, konkrétne z 3 miliárd dolárov v roku 1939 na nie menej ako 45 miliárd dolárov v roku 1945.

Teoreticky mal byť tento dlh znížený alebo úplne vymazaný zavedením daní z obrovského zisky, ktoré si počas vojny nazbierali veľké americké korporácie, no realita bola iná. Ako už bolo spomenuté, americký štát nedokázal zmysluplne zdaniť neočakávané zisky korporátnej Ameriky, umožnil rast verejného dlhu a zaplatil svoje účty a úroky zo svojich pôžičiek svojimi všeobecnými príjmami, tj. prostredníctvom príjmov z priamych a nepriamych daní.

Najmä v dôsledku regresívneho zákona o príjmoch, ktorý bol zavedený v októbri 1942, tieto dane vo zvýšenej miere platili skôr pracujúci a iní Američania s nízkymi príjmami, než superbohatí a korporácie, ktorých vlastníkmí, hlavnými akcionármi a/alebo alebo vrcholových manažérov. „Bremeno financovania vojny,“ poznamenáva americký historik Sean Dennis Cashman, „bolo pevne znesené na pleciah chudobnejších členov spoločnosti.“

Americká verejnosť, zaujatá vojnou a zaslepená jasným slnkom plnej zamestnanosti a vysokých miezd, si to však nevšimla. Na druhej strane bohatí Američania si veľmi dobre uvedomovali, akým úžasným spôsobom vojna generovala peniaze pre nich a pre ich korporácie.

Mimochodom, aj od bohatých podnikateľov, bankárov, poisťovateľov a iných veľkých investorov si Washington požičal peniaze potrebné na financovanie vojny; korporátna Amerika tak profitovala z vojny aj tým, že leví podiel na úrokoch generovaných nákupom slávnych vojnových dlhopisov získala do vrečka. Aspoň teoreticky sú bohatí a mocní Ameriky veľkými zástancami takzvaného slobodného podnikania a stavajú sa proti akejkoľvek forme štátneho zásahu do ekonomiky. Počas vojny však

Počas druhej svetovej vojny sa bohatí majitelia a vrcholoví manažéri veľkých korporácií naučili veľmi dôležitú lekcii: počas vojny sa dajú zarobiť peniaze, veľa peňazí. Inými slovami, náročná úloha maximalizácie ziskov – kľúčová aktivita v kapitalistickej americkej ekonomike – sa dá oveľa efektívnejšie vyriešiť vojnou ako mierom; je však potrebná benevolentná súčinnosť štátu.

Od druhej svetovej vojny si to bohatí a mocní Ameriky stále dobre uvedomujú. Taký je dnes ich muž v Bielom dome [2003, tj George W. Bush], potomok „peňažnej dynastie“, ktorý bol zosadený padákom do Bieleho domu, aby presadzoval záujmy svojich bohatých rodinných príslušníkov, priateľov a spolupracovníkov. v korporátnej Amerike záujmy peňazí, privilégií a moci.

Na jar 1945 bolo zrejmé, že vojna, prameň rozprávkových ziskov, sa čoskoro skončí. Čo by sa stalo

potom? Medzi ekonómami mnohí Cassandras vykúzlili scenáre, ktoré sa pre amerických politických a priemyselných vodcov zrodili mimoriadne nepríjemné.

Washingtonské nákupy vojenského vybavenia a nič iné počas vojny obnovili ekonomický dopyt a umožnili tak nielen plnú zamestnanosť, ale aj bezprecedentné zisky. S návratom mieru hrozilo, že duch disharmónie medzi ponukou a dopytom opäť prenasleduje Ameriku, a výsledná kríza môže byť dokonca ešte naliehavšia než Veľká hospodárska kríza „špinavých tridsiatych rokov“, pretože počas vojnových rokov sa produktívne kapacita národa sa značne zvýšila, ako sme videli.

Pracovníci by museli byť prepustení práve v momente, keď by sa milióny vojnových veteránov vracali domov a hľadali si civilnú prácu a výsledná nezamestnanosť a pokles kúpnej sily by prehĺbili deficit dopytu. Z pohľadu amerických bohatých a mocných nebola prichádzajúca nezamestnanosť problémom; záležalo na tom, že zlatý vek gargantuovských ziskov sa skončí. Takejto katastrofe bolo treba zabrániť, ale ako?

Vojenské štátne výdavky boli zdrojom vysokých ziskov. Na to, aby zisky štedro prúdili, boli teraz, keď boli Nemecko a Japonsko porazené, naliehavo potrební noví nepriatelia a nové vojnové hrozby. Aké šťastie, že existoval Sovietsky zväz, krajina, ktorá bola počas vojny obzvlášť užitočným partnerom, ktorý vytiahol gaštany z ohňa pre spojencov v Stalingrade a inde, ale aj partnerom, ktorému komunistické myšlienky a praktiky umožnili ľahko premeniť na nového strašiaka Spojených štátov.

Väčšina amerických historikov dnes pripúšťa, že v roku 1945 Sovietsky zväz, krajina, ktorá počas vojny nesmierne trpela, vôbec nepredstavovala hrozbu pre ekonomicky a vojensky ďaleko lepšie USA a že samotný Washington nevnímal Sovietov ako hrozbu. .

Konfliktom s veľmocou Amerikou, ktorá prekypovala sebavedomím vďaka svojmu monopolu na atómovú bombu, totiž Moskva nemala čo získať a všetko stratiť. Amerika – korporátna Amerika, Amerika superbohatých – však nutne potrebovala nového nepriateľa, aby ospravedlnila titánske výdavky na „obranu“, ktoré boli potrebné na to, aby sa kolesá národnej ekonomiky točili na plné obrátky aj po konci vojny, a tak udržať ziskové marže na požadovaných – či skôr želaných – vysokých úrovniach, alebo ich dokonca zvýšiť.

Z tohto dôvodu v roku 1945 rozpútali studenú vojnu nie Sovieti, ale americký „vojensko-priemyselný“ komplex, ako by prezident Eisenhower nazval elitu bohatých jednotlivcov a korporácií, ktoré vedeli profitovať z „vojny“. ekonomika.“

V tomto smere studená vojna prekonala ich najväčšie očakávania. Muselo byť vyzbrojených viac a viac bojového vybavenia, pretože spojenci v takzvanom „slobodnom svete“, ktorý v skutočnosti zahŕňal množstvo odporných diktatúr, museli byť po zuby vyzbrojení americkým vybavením.

Americké vlastné ozbrojené sily navyše nikdy neprestali požadovať väčšie, lepšie a sofistikovanejšie tanky, lietadlá, rakety a, áno, chemické a bakteriologické zbrane a iné zbrane hromadného ničenia. Za tento tovar bol Pentagon vždy pripravený zaplatiť obrovské sumy bez kladenia zložitých otázok.

Ako to bolo počas druhej svetovej vojny, zákazky smeli opäť plniť predovšetkým veľké korporácie. Studená vojna priniesla nebývalé zisky, a prúdili do pokladníc tých extrémne bohatých jednotlivcov, ktorí boli náhodou vlastníkami, vrcholovými manažérmi a/alebo hlavnými akcionármi týchto korporácií. (Je prekvapujúce, že v Spojených štátoch novovyslúžilým generálom Pentagonu bežne ponúkajú prácu konzultantov veľké korporácie zaoberajúce sa vojenskou výrobou a že podnikatelia spojení s týmito korporáciami sú pravidelne menovaní za vysokých úradníkov ministerstva obrany, ako poradcovia prezidenta atď.?)

Aj počas studenej vojny financoval americký štát svoje raketovo rastúce vojenské výdavky prostredníctvom pôžičiek, čo spôsobilo, že verejný dlh narástol do závratných výšok. V roku 1945 bol verejný dlh „iba“ 258 miliárd dolárov, ale v roku 1990 – keď sa skončila studená vojna – to bolo najmenej 3,2 bilióna dolárov!

Bol to ohromný nárast, aj keď sa vezme do úvahy miera inflácie, a spôsobilo to, že americký štát sa stal najväčším svetovým dlžníkom. (Mimochodom, v júli 2002 dosiahol americký verejný dlh 6,1 bilióna dolárov.) Washington mohol a mal pokryť náklady studenej vojny zdanením obrovských ziskov, ktoré dosiahli korporácie zapojené do zbrojných orgií, ale nikdy nebolo pochyb o tom, takejto veci. V roku 1945

Bol to ohromný nárast, aj keď sa vezme do úvahy miera inflácie, a spôsobilo to, že americký štát sa stal najväčším svetovým dlžníkom. (Mimochodom, v júli 2002 dosiahol americký verejný dlh 6,1 bilióna dolárov.) Washington mohol a mal pokryť náklady studenej vojny zdanením obrovských ziskov, ktoré dosiahli korporácie zapojené do zbrojných orgií, ale nikdy nebolo pochyb o tom, takejto veci. V roku 1945

Bolo to možné, pretože veľké národné korporácie do značnej miery určujú, čo vláda vo Washingtone môže alebo nesmie robiť, a to aj v oblasti fiškálnej politiky. Znižovanie daňového zaťaženia korporácií bolo navyše uľahčené, pretože po druhej svetovej vojne sa tieto korporácie transformovali na nadnárodné spoločnosti, „doma všade a nikde“, ako napísal americký autor v súvislosti s ITT, a preto je pre nich ľahké vyhnúť sa plateniu zmysluplných daní kdekoľvek.

V štátoch, kde majú najväčšie zisky, 37 percent všetkých amerických nadnárodných spoločností – a viac ako 70 percent všetkých zahraničných nadnárodných spoločností – nezaplatilo v roku 1991 ani jeden dolár daní, zatiaľ čo zvyšné nadnárodné spoločnosti poukazovali menej ako 1 percento svojich zisky v daniach.

Nesmierne vysoké náklady studenej vojny tak neznášali tí, ktorí z nej profitovali a ktorí, mimochodom, aj naďalej ťahali leví podiel na dividendách vyplatených zo štátnych dlhopisov, ale americkí robotníci a americká stredná trieda.

Títo Američania s nízkymi a strednými príjmami nedostali ani cent zo ziskov, ktoré tak hojne prinášala studená vojna, ale dostali svoj podiel na obrovskom verejnom dlhu, za ktorý bol tento konflikt z veľkej časti zodpovedný. Sú to teda oni, ktorí boli skutočne zaťažení nákladmi studenej vojny a sú to práve oni, ktorí zo svojich daní naďalej platia neúmerný podiel bremena verejného dlhu.

Inými slovami, zatiaľ čo zisky vytvorené studenou vojnou boli *privatizované* v prospech extrémne bohatej elity, ich náklady boli nemilosrdne *socializované* na veľkú škodu všetkých ostatných Američanov. Počas studenej vojny sa americká ekonomika zvrhla na gigantický podvod, na zvrátené prerozdelenie bohatstva národa v prospech bohatých a v neprospech nielen chudobných a robotníckej triedy, ale aj strednej triedy, ktorej členovia majú tendenciu sa hlásiť k mýtu, že americký kapitalistický systém slúži ich záujmom.

V skutočnosti, zatiaľ čo bohatí a mocní Ameriky hromadili stále väčšie bohatstvo, prosperita, ktorú dosiahli mnohí ďalší Američania počas druhej svetovej vojny, sa postupne narušila a všeobecná životná úroveň pomaly, ale neustále klesala.

Počas druhej svetovej vojny bola Amerika svedkom skromného prerozdelenia kolektívneho bohatstva

národa v prospech menej privilegovaných členov spoločnosti. Počas studenej vojny však bohatí Američania zbohatli, kým nemajetní – a určite nielen chudobní – chudobneli.

V roku 1989, v roku, keď skončila studená vojna, bolo viac ako 13 percent všetkých Američanov – približne 31 miliónov jednotlivcov – chudobných podľa oficiálnych kritérií chudoby, čo tento problém rozhodne podceňuje. Naopak, dnes 1 percento všetkých Američanov vlastní najmenej 34 percent celkového bohatstva krajiny. V žiadnej väčšej „západnej“ krajine nie je bohatstvo rozdelené nerovnomerne.

Mizivé percento superbohatých Američanov považovalo tento vývoj za mimoriadne uspokojivý. Milovali myšlienku hromadenia stále väčšieho bohatstva, zvelaďovania svojho už aj tak obrovského majetku na úkor menej privilegovaných. Chceli veci ponechať tak, alebo ak je to možné, túto vznešenú schému ešte viac zefektívniť. Všetko dobré sa však musí raz skončiť a v rokoch 1989/90 sa skončila bohatá studená vojna. To predstavovalo vážny problém. Obyčajní Američania, ktorí vedeli, že znášajú náklady tejto vojny, očakávali „mierovú dividendu“.

Mysleli si, že peniaze, ktoré štát vynaložil na vojenské výdavky, by sa teraz mohli použiť na výrobu výhod pre seba, napríklad vo forme národného zdravotného poistenia a iných sociálnych výhod, ktoré Američania na rozdiel od väčšiny Európanov nikdy nepožívali.

V roku 1992 by Bill Clinton skutočne vyhral prezidentské voľby tým, že by prehodil vyhliadky na národný zdravotný plán, ktorý sa samozrejme nikdy neuskutočnil. „Mierová dividendu“ vôbec nezaujímalá bohatú elitu národa, pretože poskytovanie sociálnych služieb štátom neprináša zisky pre podnikateľov a korporácie a už vôbec nie tie vysoké zisky generované vojenskými štátnymi výdavkami. Muselo sa niečo urobiť a muselo sa to urobiť rýchlo, aby sa predišlo hroziacemu zrúteniu vojenských výdavkov štátu.

Amerika, alebo skôr korporátna Amerika, osirela od svojho užitočného sovietskeho nepriateľa a naliehavo potrebovala vykúzliti nových nepriateľov a nové hrozby, aby ospravedlnila vysokú úroveň vojenských výdavkov. Práve v tomto kontexte sa v roku 1990 na scéne objavil Saddám Husajn ako akýsi *deus ex machina*.

Tohto plechového diktátora predtým Američania vnímali a zaobchádzali s ním ako s dobrým priateľom a bol po zuby ozbrojený, aby mohol viesť škaredú vojnu proti Iránu; boli to USA – a spojenci ako Nemecko – ktorí mu pôvodne dodávali všetky druhy zbraní. Washington však zúfalo potreboval nového nepriateľa a zrazu ho označil za strašne nebezpečného „nového Hitlera“, proti ktorému je potrebné urýchlene viesť vojnu, aj keď bolo jasné, že vyjednané riešenie otázky irackej okupácie Kuvajtu neprichádzal do úvahy.

George Bush Senior bol castingovým agentom, ktorý objavil tohto užitočného nového nepriateľa Ameriky a ktorý rozpútal vojnu v Perzskom zálive, počas ktorej bol Bagdad zasypaný bombami a Saddámovi nešťastní regrúti boli vyvraždení v púšti.

Cesta do irackého hlavného mesta bola dokonca otvorená, ale triumfálny vstup námornej pechoty do Bagdadu bol zrazu zrušený. Saddám Husajn bol ponechaný pri moci, aby mohla byť znovu vyvolaná hrozba, ktorú mal vytvoriť, aby ospravedlnil držanie Ameriky v zbrani. Koniec koncov, náhly rozpad Sovietskeho zväzu ukázal, aké nepohodlné môže byť, keď človek stratí užitočného nepriateľa.

A tak by Mars mohol zostať patrónom americkej ekonomiky alebo presnejšie krstným otcom korporátnej mafie, ktorá manipuluje s touto vojnou poháňanou ekonomikou a žne jej obrovské zisky bez toho, aby znášala svoje náklady. Opovrhovaný projekt mierovej dividendy by mohol byť bez

slávností pochovaný a vojenské výdavky by mohli zostať dynamom ekonomiky a zdrojom dostatočne vysokých ziskov.

Tieto výdavky sa v 90. rokoch neúprosne zvyšovali. Napríklad v roku 1996 predstavovali nie menej ako 265 miliárd dolárov, ale keď sa k tomu pripočítajú neoficiálne a/alebo nepriame vojenské výdavky, ako sú úroky zaplatené za pôžičky použité na financovanie minulých vojen, celková suma za rok 1996 bola približne 494 miliárd dolárov, čo predstavuje výdavky 1,3 miliardy dolárov denne!

Avšak len so značne potrestaným Saddámom ako strašiakom, Washington považoval za vhodné hľadať nových nepriateľov a hrozby inde. Somálsko dočasne vyzeralo slubne, ale v pravý čas bol na Balkánskom polostrove identifikovaný ďalší „nový Hitler“ v osobe srbského vodcu Miloševića. Počas veľkej časti deväťdesiatych rokov potom konflikty v bývalej Juhoslávii poskytovali požadované zámienky na vojenské zásahy, rozsiahle bombardovacie operácie a nákup ďalších a novších zbraní.

„Vojnová ekonomika“ tak mohla pokračovať vo všetkých valcoch aj po vojne v Perzskom zálive. Vzhľadom na občasný verejný tlak, akým je požiadavka na mierovú dividendu, však nie je jednoduché udržať tento systém v chode. (Médiá nepredstavujú žiadny problém, pretože noviny, časopisy, televízne stanice atď. sú buď vo vlastníctve veľkých korporácií, alebo sa od nich spoliehajú na príjmy z reklamy.)

Ako už bolo spomenuté, štát musí spolupracovať, takže vo Washingtone treba mužov a ženy možno počítať s jednotlivcami, najlepšie s jednotlivcami z vlastných korporátnych radov, s jednotlivcami, ktorí sú úplne odhodlaní využívať nástroj vojenských výdavkov, aby zabezpečili vysoké zisky, ktoré sú potrebné na to, aby boli veľmi bohatí v Amerike ešte bohatší. V tomto ohľade Bill Clinton zaostal za očakávaniami a korporátna Amerika mu nikdy nedokázala odpustiť jeho prvotný hriech, konkrétne:

Z tohto dôvodu sa v roku 2000 dohodlo, že do Bieleho domu sa nenasťahoval Clintonov klon Al Gore, ale tím militaristických zástancov tvrdej línie, prakticky bez výnimky zástupcov bohatej, korporátnej Ameriky, ako sú Cheney, Rumsfeld a Rice, a samozrejme samotný George W. Bush, syn muža, ktorý svojou vojnou v Perzskom zálive ukázal, ako sa to dá urobiť; aj Pentagon bol priamo zastúpený v Bushovom kabinete v osobe údajne mierumilovného Powella, v skutočnosti ďalšieho anjela smrti. Rambo sa presťahoval do Bieleho domu a netrvalo dlho a výsledky sa ukázali.

Potom, čo bol Bush Junior katapultovaný do prezidentského úradu, nejaký čas to vyzeralo, že vyhlási Čínu za nového nepriateľa Ameriky. Konflikt s týmto obrom sa však vyskytoval trochu riskantne; okrem toho príliš veľa veľkých korporácií zarába dobré peniaze obchodovaním s ľudovou republikou.

Ďalšia hrozba, pokiaľ možno menej nebezpečná a dôveryhodnejšia, bola potrebná na udržanie vojenských výdavkov na dostatočne vysokej úrovni. Na tento účel si Bush, Rumsfeld a spol. nemohli priať nič pohodlnejšie ako udalosti z 11. septembra 2001; je nanajvýš pravdepodobné, že si boli vedomí príprav týchto obludných útokov, no neurobili nič, aby im zabránili, pretože vedeli, že z nich budú mať úžitok.

V každom prípade plne využili túto príležitosť, aby militarizovali Ameriku viac ako kedykoľvek predtým, nasypali bomby na ľudí, ktorí nemali nič spoločné s 11. septembrom, aby viedli vojnu podľa svojich predstáv, a teda pre korporácie, ktoré obchodujú s Pentagonom s cieľom zvýšiť bezprecedentné tržby. Bush vyhlásil vojnu nie krajine, ale terorizmu, abstraktnému konceptu, proti ktorému sa v skutočnosti nedá viesť vojna a proti ktorému nemožno nikdy dosiahnuť definitívne víťazstvo.

V praxi však slogan „vojna proti terorizmu“ znamenal, že Washington si teraz vyhradzuje právo viesť

vojnu celosvetovo a trvalo proti tomu, koho Biely dom definuje ako teroristu. a teda pre korporácie, ktoré obchodujú s Pentagonom, aby dosiahli bezprecedentné tržby. Bush vyhlásil vojnu nie krajine, ale terorizmu, abstraktnému konceptu, proti ktorému sa v skutočnosti nedá viesť vojna a proti ktorému nemožno nikdy dosiahnuť definitívne víťazstvo.

V praxi však slogan „vojna proti terorizmu“ znamenal, že Washington si teraz vyhradzuje právo viesť vojnu celosvetovo a trvalo proti tomu, koho Biely dom definuje ako teroristu. a teda pre korporácie, ktoré obchodujú s Pentagonom, aby dosiahli bezprecedentné tržby. Bush vyhlásil vojnu nie krajine, ale terorizmu, abstraktnému konceptu, proti ktorému sa v skutočnosti nedá viesť vojna a proti ktorému nemožno nikdy dosiahnuť definitívne víťazstvo. V praxi však slogan „vojna proti terorizmu“ znamenal, že Washington si teraz vyhradzuje právo viesť vojnu celosvetovo a trvalo proti tomu, koho Biely dom definuje ako teroristu.

A tak bol problém konca studenej vojny definitívne vyriešený, keďže odteraz existovalo opodstatnenie pre neustále sa zvyšujúce vojenské výdavky. Štatistiky hovoria jasnou rečou. Celkové vojenské výdavky v roku 1996 vo výške 265 miliárd dolárov už boli astronomické, ale vďaka Bushovi Juniorovi mohol Pentagon v roku 2002 minúť 350 miliárd a na rok 2003 prezident prisľúbil približne 390 miliárd; teraz je však prakticky isté, že hranica 400 miliárd dolárov bude tento rok zaokrúhlená. (Na financovanie týchto vojenských výdavkových orgií je potrebné ušetriť peniaze inde, napríklad zrušením bezplatných obedov pre chudobné deti; každá maličkosť pomáha.) Niet divu, že George W. žiari šťastím a hrdosťou.

11. september poskytol Bushovi voľnú ruku na vedenie vojny kdekoľvek a proti komukoľvek, koho si vybral, a ako táto esej údajne objasnila, až tak nezáleží na tom, kto je náhodou označený za nepriateľa du jour. Minulý rok Bush na Afganistan zasypal bomby, pravdepodobne preto, že vodcovia tejto krajiny chránili Bin Ládina, no ten nedávno vyšiel z módy a bol to opäť Saddám Husajn, ktorý údajne ohrozoval Ameriku.

Nemôžeme sa tu podrobne zaoberať konkrétnymi dôvodmi, prečo Bushova Amerika absolútne chcela vojnu s Irakom Saddáma Husajna a nie napríklad so Severnou Kóreou. Hlavným dôvodom pre boj v tejto konkrétnej vojne bolo to, že po veľkých zásobách ropy v Iraku túžia americké ropné fondy, ktorým sú samotní Bushovci – a Bushovci ako Cheney a Rice, po ktorom je náhodou pomenovaný ropný tanker – sú tak úzko prepojené. Vojna v Iraku je užitočná aj ako lekcia pre ostatné krajiny tretieho sveta, ktoré nedokážu tancovať na melódii Washingtonu, a ako nástroj na oslabovanie domácej opozície a vtláčanie extrémne pravicového programu nezvoleného prezidenta do hrdla samotných Američanov.

Amerika bohatstva a privilégií je závislá na vojne, bez pravidelných a stále silnejších dávok vojny už nemôže správne fungovať, teda prinášať želané zisky. Práve teraz sa táto závislosť, táto túžba uspokojuje prostredníctvom konfliktu proti Iraku, ktorý je zhodou okolností drahý aj ropným barónom.

Verí však niekto, že vojnové štvanie sa zastaví, keď sa Saddámov skalp pripojí k turbanom Talibanu vo vitríne trofejí Georgea W. Busha? Prezident už ukázal prstom na tie, na ktoré čoskoro príde rad, konkrétne na krajiny „osi zla“: Irán, Sýria, Líbia, Somálsko, Severná Kórea a samozrejme ten starý trň v oku Ameriky, Kuba. Vitajte v 21. storočí, vitajte v odvážnej novej ére permanentnej vojny Georgea W. Busha!

[ZDROJ](#)

Překlad: SKS